

pakkus ennast Koliatiga taplema. Saul tahtis kül tedda temma noordusse pârrast taggasi hoida; agga kui Tawet järrele ei andnud, panti temmale raud-kûbbar pâhhâ ja raud-rided selga, agja et ta nende al en-nast nenda ei wõinud ligutada, kuida tahtis, panni ta neid kohhe mahha, ja läks omima karjatse-keppi ja linqoga hirvhamba waen-lasse wasto, findlaste Jummal a peale lotes. Kui nûud Koliat temma peale olli tullemas, miska Tawet lingo kirowiga temmale otsa, et ta uimane mahhalanges; Tawet tömmas ta emma mõga tuppест ja raius temma pea otsast ärra. Willistid põggene-sid siis sure hirmoga ja jätsid taplusse ma-Israeli-rahwa fâtte.

Selle ja mitme mu tegguude pârrast auus-tas ja fitis rahwas Tawetit; agga Saul hâkkas tedda kaesema, tedda wiikama ja takkafiusama. Sedda ennam hoidis Jo-natan, Sauli poeg, Taweti pole, ja nen-de noorte meeste kõikumatta sôbrus on nen-dasammoti wannaks-sannaks sanud, kui Ta-

mon ja Pitiasi, ning Orestes ja Piladesi sôbrus Kreka rahwa seas. Jonatan teadis kül, et Tawet temma issa aujârge piddi pârrima; siiski hoidis ta ennast temma po-le, armastas tedda, ja andis temmale tea-da, kuida Saul fallaja pûdis tedda hukka sata; sest et se temmal korda ei läinud, om-ma issa wiîha temma wasto, issa süddamest ärrakaotada. Tawet piddi sepârrast Sauli eest ärrapõggenema. Paljo kes Sauli wâllitsussega rahhul ei olnud, seltsisid Za-wetiga temma reddo paikas, ja näggi temma mitto sadja meest ennese ümber olle-wad. Nende wasto läks Saul omma sôa-wâega wâlja. Mitto korda olleks Tawet om-mas pelgus omma taggacaiat wõinud tap-pa; agga temma ei teinud sedda mitte, sest et omma funninga kûlge kât ei tahtnud pis-ta. Taweti aus meel lõhkus Sauli süddant nenda, et ta kül omma üllefõhhut tundis ja tunnistas; siiski ei jätnud temma teise ello peale kâimist, ja Tawet põggenes Willistide male, kus ta tükki aega ellas.